

d'això és el cargol marí. Si és viu, el cranc no para fins que li pren la closca; i, aconseguit això, posa les seves espatlles dintre, portant per tant la "casa" a sobre. I d'aquí ve el nom, per molts conegut, de "cranc l'ermità".

L'actínia, que no té aparell locomotor i té, en canvi, necessitat de traslladar-se d'un lloc a l'altre en recerca d'aliment, es posa sobre la closca del cargol, el motor del qual és el cranc, i un cop assegurada la seva locomoció queda en completa llibertat la seva boca i tentacles per a la captura d'aliments.

Però al cranc durant el transcurs de la seva vida se li desenvolupa el cos, tornant-se-li, per tant, la "casa" petita i veient-se obligat a cercar-ne una altra i abandonar l'actínia, la qual, si no és a temps de cercar-ne un altre, mor per manca d'aliment. ¿Quins són els favors que mútuament s'ofereixen? Que l'actínia és traslladada d'un lloc a l'altre, en recerca d'aliments que el cranc també se n'aprofita per a la seva alimentació.

Un altre exemple no menys curiós, i que aclarirà el concepte, és el que vaig presenciar personalment de petit i que la Història Natural m'ha corroborat actualment. Aleshores vaig valer-me d'una lupa ben potent i posant vidres com a teulada de les galeries de les formigues.

La formiga, en el seu treball d'anar arreglant tot el que sigui alimentació i confort per a l'hivern, es troba de cop amb una colla de pugons, les més de les vegades cansats i famèlics; i, mogudes de sobte com per un senyal convencional d'alarma, es mobilit-

zen una colla de formigues, recollint tots els pugons que troben, prodigant-los tota mena d'atencions un cop els tenen dintre llurs caus i fent-ho amb el mateix interès que si es tractés de llurs pròpies cries.

Aleshores comença el banquet interessat que les formigues ofereixen a llurs protegits, consistint aquest àpat amb un sol plat, però ben apetitós i abundant, com son les arrels de les plantes. Arribat aquest aliment a l'aparell digestiu del pugó és convertit en un suc sucros; mes aquest no pot ésser assimilat tot pel pugó, i el sobrant comença a ésser segregat, fi primordial que les formigues persegueixen, ja que per a elles constitueix un excellent menjar. De totes maneres les formigues no en tenen prou i aleshores comencen a abusar del pugó, fregant-li i expremant-li el ventre mitjantçant llurs antenes, a fi que en surti més quantitat, és a dir, practicant un vertader munyiment, fins que el pugó queda ben exhaust. Aquest és el motiu de tan alt altruisme que tenen les formigues vers el pugó.

Exacte cas de simbiosi passa dintre les escales superiors, com és l'home i els seus animals domèstics; per exemple la vaca.

El pugó és la vaca i la formiga l'home, el qual la cuida i manté per aprofitar-se del suc sucros i nutritiu, que en aquest cas és la llet de vaca.

Totes aquestes disquisicions sobre els paràsits em porten de la mà per a parlar-vos de les malalties que en l'animal domèstic i en l'home poden portar, i per cert que la majoria d'elles molt greus. (Seguirà)

MANQUEN SANATORIS ANTITUBERCULOSOS

Malgrat el considerable impuls que ha vingut donant la Generalitat de Catalunya a la lluita antituberculosa, moren encara en totes les nostres populoses barriades obreres gran nombre de tuberculosos per impossibilitat material d'una assistència acurada en ambients adequats, lluny de vivendes insanes i incultes, on no es pot comptar encara amb les perfeccions de la ciència moderna. Mentre es prepara una organització més justa de la Sanitat i Assistència Social, ¿no es podrien arbitrar alguns dels edificis obrers als afores per a Sanatoris antituberculosos?